

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN WIGGS

MAJAKAVAHT

SUSAN WIGGS
THE LIGHTKEEPER
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 1997 by Susan Wiggs
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B08276814
ISBN 978-9949-25-581-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud
www.ebooks.ee

KŌIKIDELE OTSUATELE

ESIMENE PEATÜKK

Washington Territory

1876

PÜHAPÄEVAL oli meri midagi kaldale uhtunud.

Hommik oli koitnud nagu kõik teised – jahe udu, kahvatu päike selle taga, rauakarva lained kaldast kaugemal jõudu kogumas ja Cape Disappointmenti kokku kuhjunud teravatele kaljudele viskumas. Tõusev päike meenutas haava, mis üritab pilvede tagant välja pääseda.

Kõike seda nägi Jesse Morgan majaka kõrgelt hooldussillalt, kuhu ta oli läinud, et kustutada spermatseediõlilamp ja alustada tahtide kärpimise ja läätsede puhastamisega oma igapäevaseid toimetusi.

Ent tema tähelepanu köitis rannal avanev vaatepilt.

Jesse ei teadnud, mis täpselt sundis teda peatuma, ringi pöörama, täpsemalt vaatama. Ta arvas, et küllap ta oli alati vaadanud, aga harva tähelepanelikult. Kui ta jäi liiga kauaks vaatama hallihabemelisi laineid, mis loksusid peenele pruunile liivale või purunesid kaljudele, oli oht, et talle meenub see, mille meri temalt röövinud oli.

Tavaliselt ta ei vaadanud. Ei mõelnud. Ei tundnud.

Täna oli õhus mingit rahutust, nagu oleks nähtamatu koletis talle kuklasse hinganud. Ühel hetkel otsis ta oma linaseemneõli ja poleerimislappe, järgmisel seisis külma tuule käes. Vaatas.

Jesse tajus nii õrna tunnet, et poleks iial aru saanud, mis sundis teda rauast reelingu juurde minema, sellest ühe käega kõvasti kinni

hoidma ja üle käsipuu kummarduma, et vaadata üle maanina, kandiliste kaljude tormist räsitud rannale.

Vetikakuhi. Kuldpruunid pruunvetikaviirud varjamas piklikku kaju. See ei pruukinud ju olla midagi enam kui vetikapundar või surnud hüljes, vana loom, kelle vurrud olid valgeks pleekinud ja hambad nüriks kulunud.

Erinevalt inimestest olid loomad küllalt targad ega tahtnud liiga kaua elada.

Seistes ja silmitsedes kühmu rannal, tundis Jesse... midagi... Millegi nüri noatorget... Aga mille? Mitte valu. Mitte huvi.

Paratamatust. Saatust.

Kui see rumal mõte talle pähe tuli, kiirustasid tema saabastes jalad mööda rauast keerdrepi astmeid alla. Jesse lahkus majakast ja laskus kivist teerada mööda alla.

Mees ei pidanud jalge ette vaatamagi, kui ta mööda keerlevat kaljust rada tühjale rannale laskus. Ta oli seda lühikest teed mööda tuhat ja rohkem korda käinud.

Jesset üllatas see, et ta jooksis.

Jesse Morgan polnud aastaid kiirustanud.

Ometi polnud tema keha kunagi unustanud tunnet, mille tekitasid kerkivad reied ja kopsud, mis täitusid õhuga, kuni torge neis jäi kuhugi naudinguga ja valu vahele. Ent rannal lebava esemeni jõudes Jesse peatus. Ta seisis liikumatult ja tundis hirmu.

Jesse Morgan oli väga kaua aega hirmul olnud, ehkki keegi poleks seda iial arvanud.

Ilwaco inimeste jaoks, kahe tuhande hinge jaoks, kes seal aasta ringi elasid, ja veel umbes tuhande jaoks, kes suvel rannikule tulid, oli Jesse Morgan sama kindel ja karune ja kompromissitu nagu merekaljud, mille kohal ta oma majakas süngeid mõtteid veeretatas.

Inimesed pidasid teda tugevaks ja kartmatuks. Ent ta oli neid ninapidi vedanud. Neid kõiki tüssanud.

Ta oli ainult kolmkümmend neli, ent tundis end muldvanana.

Nüüd seisis ta üksinda ja hirm kõrvetas teda. Ta ei mõistnud põhjust. Kuni nägi vetikakuhjas enda ees midagi tuttavat.

Oh, jumal. Oh, armas Jeesus. Ta vajus põlvili, märja liiva külmus tungis läbi pükste, käed üritasid mõistusega aru pidamata otsustada, kust alustada. Jesse kõhkles, kohmetu nagu peig oma pulmaööl, kes valmistub tõstma viimast loori, mis varjab tema pruudi kaunist saladust.

Pruunvetika viirud olid käsnjad ja külmad. Kleepusid paksude ja visadena...

Mille külge?

Jesse leidis tüki peene süüga puud. Lihvitud, silutud, lakitud. Osa laevast. Tükk mastist või pukspriidist, mille küljes oli tõrvatud otstega köis.

Seis, ütles Jesse endale, teades juba, mille ta leiab. Vana hirm, pärast kõiki neid aastaid ikka elav, ärkas temas.

Jäta kohe järele! Ta võis kohe püsti tõusta ja selja keerata, mööda rada üles minna, läbi metsa sammuda ning Palina ja Magnuse äratada. Saata majakavahi abid olukorda uurima.

Aga tema käed, ikka peiu innukad visad käed, kaevasid edasi ja kiskusid libedat surilina eest, kraapisid ja tõmbasid, töid nähtavale üha rohkem masti, murdunud otsa...

Jalg. Paljas. Jääkülm. Varbaküüned nagu tillukesed merikarbid.

Jesse tõmbas järsult hinge. Tema käed jätkasid palavikuliselt tööd, tema enda süda tagus neile rütmi.

Sale pahkluu. Ei, kõhn. Kõhn ja täis tedretähti, mis elutu elevantdiluukarva nahal silma torkasid.

Jesse vandus kokkusurutud hammaste vahelt. Kokkusurutud lõuapärade vahelt kostsid sõnaosavad väljendid. Ta oli harjunud jumalaga rääkima. Nüüd ei rääkinud ta konkreetselt kellegagi.

Iga möödud hetk eraldus ajas, neid kristalliseeris teadmine, mille eest ta oli aastaid põgenenud. Ta oli tulnud maailma lõppu, et mineviku eest põgeneda.

Ta ei pääsenud sellest. Ei saanud sellele mitte mõelda. Sellele, mille meri oli temalt röövinud.

Ja sellele, mille meri oli talle täna toonud. Loomulikult oli see naine. See oli saatuse ironia viimane julm pööre.

Jesse liikus kiiresti ülespoole ja paljastas näo. Ja soovis peaaegu, et poleks seda teinud, sest kui ta naist nägi, teadis ta kohe, miks oli tundnud sellist sundi põgeneda.

Täna hommikul oli tema rannal surnud ingel. Sellest polnud lugu, et tema aupaiste moodustas pruunvetikas ja lõputud sassis punased juuksesalgud. Polnud lugu, et tema põski ja nina kirjasisid treditähed.

Seda nägu, seda kahvatut nägu lavendlikarva huulekaarega, oli vorminud iga kunstnik, kes iial oli üritanud marmorit luuleks muuta. Nägu, mida olid kujutlenud lootusrikkad unistajad, kes uskusid imedesse.

Aga naine oli surnud, pöördunud tagasi inglite ilma, kuhu ta kuulus, kust ta iial poleks pidanud lahkuma.

Jesse ei tahtnud naist puudutada, aga tema käed tahtsid. Tema rumalad peiukäed. Need haarasid naisel õlast ja tõmbasid kergelt, samal ajal veeretades masti, mille külge naine endiselt seotud oli. Nüüd nägi Jesse teda üleni, pealaest varvasteni.

Naine oli rase.

Raev läbistas meest nagu välgulöök. Sellest polnud küllalt, et kaunis noor naine oli elu kaotanud. Aga võetud oli ka see kaunis, ümar kõhukumerus, see tume saladus, sosinal antud lubadus. Halastamatu tuulehoog, seinakõrgused lained, julm meri oli kustutanud kaks elu.

See oli algus, mõtles Jesse kõisi lahti sõlmides ja naist kätele võttes, reisi algus, mida ta ette võtta ei soovinud.

Surnukeha vajus ettepoole nagu kaltsunukk. Külma käsi haaras Jesse käsivarrest. Ta põrkus tagasi, jättes naise märjale pruunile liivale.

Naine oigas ja sülitas merevett.

Jesse Morgani suu, mis harva naeratas, oli nüüd kõrvuni. „Olgu ma neetud,“ ütles ta vihmakeuube seljast tõmmates. „Te olete elus.“

Jesse pani ruudulise villase mantli naise õlgadele ja võttis ta sülle.

„Ma... olen elus,“ kordas naine nõrga sosinaga. „See on,“ lisas ta, pea rinnale langemas, „vist midagi.“

Ta ei öelnud rohkem midagi, aga hakkas meeletult, kontrollimatult värisema. Naine meenutas suurt surmaagoonias kala ja Jesse pidi kogu jõu appi võtma, et teda mitte maha pillata.

Oma kandamit meeletult järsust mäeküljest üles kandes, joostes kiiremini kui iial varem, teadis ta jääkülma hirmuga, et see päev oli toonud tema maailma midagi uut, midagi tavatut, midagi lõpmatult põnevat ja hirmutavat.

TEINE PEATÜKK

PAANIKA haaras teda suurte, iiveldust tekitavate lainetena. Miks tema? Miks mitte? Ta hoidis naise elu oma kätes, ometi oli võhivõõra ja tema sündimata lapse päästmine viimane, milleks ta valmis oli.

Samas teadis Jesse, et peab naise päästma. Kaksteist aastat tagasi oli ta pühendanud oma elu madalike jälgimisele ja tule valvamisele. Peamajakavahina oli ta vande andnud. Tal polnud valikut. Polnud valikut.

Jesse jooksis kergel sammul, tõusis mööda keerlevat rada majaka poole, siis neeme teisest küljest alla metsa, kus seisis majakavahi maja. Naise raskus rõhus teda. Ta läks kahte astet korraga võttes trepist üles, tormas üle veranda ja lükkas ukse õlaga lahti.

Vaiksesse hämarasse majja tormates viis Jesse naise köögi kõrval asuvasse tuppa ja pani ta voodile. Madrats oli kasutamata seisemisest kopitanud, voodiriided kulunud ja kollaseks tõmbunud. Jesse otsis kõrgest kapist paar vana vatitekki ja narmendavat õhemat tekki, mis olid paremaid päevi näinud.

Ta kattis naise kinni. Too ei liigutanudki. Jesse püüdis sundida naist midagi jooma – vett, viskit –, aga vedelik voolas naise suunurkadest välja ja mööda kaela alla. Naine oli teadvusetu.

Jesse kiirustas verandale, et helistada suurt vaskkella, millega kutsuda Magnus Jonssonit ja tema naist Palinat nende majakesest, mis asus veerand miili kaugusel metsaraja ääres. Jesse segas kokkulükatud sütt köögipliidi all, täitis kannu veega ja pani selle keema. Siis, ees ootavaks tööks julgust kogudes, läks ta naise juurde tagasi.